

Ks. mgr lic. Mariusz Maluszczyk

Streszczenie rozprawy doktorskiej: *Wspólnota Przyjaciele Oblubieńca jako środowisko formacji katolików świeckich. Studium pastoralnoteologiczne*

Historia *Wspólnoty Przyjaciele Oblubieńca* sięga 2 lipca 2010 roku, kiedy to grono założycielskie, złożone z trzech małżeństw z Ożarowa Mazowieckiego oraz dwóch księży pallotynów, podjęło decyzję o oficjalnym założeniu wspólnoty i włączeniu do niej środowisk powstałych w wyniku przeprowadzanych ewangelizacji. Wspólnota czerpie szczególnie z charyzmatu św. Wincentego Pallottiego, doświadczeń Szkół Nowej Ewangelizacji oraz duchowości ignacjańskiej. Nazwa wspólnoty nawiązuje do starotestamentalnego urzędu *Przyjaciela Oblubieńca* związanego z ceremonią zaślubin oraz do osoby św. Jana Chrzciciela, który pełnił tę rolę w sposób mistyczny względem Jezusa Chrystusa – Oblubieńca Kościoła. Początki *Wspólnoty Przyjaciele Oblubieńca* związane są z Ożarowem Mazowieckim, natomiast szczególnie czas liczebnego rozwoju, tworzenia materiałów formacyjnych oraz organizowania struktur przypadł na okres związany z Lublinem. Tam powstało oficjalne centrum wspólnoty wraz z biurem.

Wspólnota Przyjaciele Oblubieńca, będąca przedmiotem dysertacji, stanowi jedno z nowych środowisk, które skutecznie realizują misję powierzoną całemu Kościołowi. Uwzględnia przy tym współczesne wyzwania społeczno-kulturowe i religijne, charakterystyczne dla człowieka XXI wieku. Jej działalność skierowana jest do osób dorosłych i stanowi katolickie środowisko ewangelizacyjno-formacyjne. Wspólnota wpisuje się w nurt nowych wspólnot ewangelizacyjnych, będących owocem posoborowej wizji Kościoła *communio*.

W pierwszym rozdziale opisano fundamenty *Wspólnoty Przyjaciele Oblubieńca*. Wyszczególniono jej źródła: duchowość oraz koncepcję ewangelizacji i formacji św. Wincentego Pallottiego; doświadczenia charyzmatyczne pierwotnej wspólnoty, zawiązanej w 2004 roku i formującej się do 2010 roku w Ożarowie Mazowieckim; doświadczenie formacji w Szkole Nowej Ewangelizacji Świętego Andrzeja (SESA). W wyniku analizy tych źródeł wydobyto cechy pierwotnego charyzmatu wspólnoty. Usystematyzowano i zredagowano także historię rozwoju wspólnoty, począwszy od 2004 roku, przez 2010, aż do 2024 roku. W ten sposób ukazano prawdopodobne przyczyny oraz konsekwencje widoczne w charakterystycznych dla poszczególnych etapów zmianach dynamiki rozwoju i akcentów w formacji. Ostatecznie przedstawiono wypracowaną przez lata strukturę personalną oraz

terytorialno-administracyjną wspólnoty, będącą odwzorowaniem struktur Kościoła katolickiego oraz Stowarzyszenia Apostolstwa Katolickiego.

W rozdziale drugim wyszczególniono i omówiono fundamenty teologiczne formacji w tej wspólnotcie, które nigdy wcześniej nie zostały opracowane. Na podstawie analizy materiałów źródłowych oraz literatury teologicznej wykazano chrystologiczne, pneumatologiczne oraz eklezjologiczne podstawy formacji. Ukazano powołanie chrześcijan do pełnienia misji kapłańskiej, prorockiej i królewskiej w świecie. Przedstawiono również rolę sakramentów inicjacji chrześcijańskiej, umożliwiających zarówno osiągnięcie coraz głębszego zjednoczenia z Chrystusem, jak i pełniejsze realizowanie potrójnej misji Chrystusa. Następnie podkreślono konieczność przyjęcia i współpracy z Duchem Świętym, który prowadzi do uświęcenia człowieka oraz wyposaża go do misji ewangelizacyjnej. Tak rozumiane fundamenty chrystologiczne i pneumatologiczne prowadzą do zawiązania *communio*, której członkowie cechują się równą godnością, różnorodnością, jednością i misyjnością.

Trzeci rozdział przedstawia cele formacji świeckich we Wspólnocie Przyjaciele Oblubieńca. Wspólnota uznaje za swój cel prowadzenie członków do wzrostu w świętości, której naturalnym przejawem jest dojrzała ewangelizacja *ad intra* i *ad extra*, zgodna z powołaniem stanowym. W ramach wspierania swoich członków w realizacji tych założeń formacja prowadzi do osiągnięcia trzech celów pośrednich: przekazanie podstaw życia duchowego, które wprowadzają już ochrzczonych w osobową relację z Bogiem i dostarczają narzędzi do jej pogłębiania; prowadzenie członków do formowania nowego człowieczeństwa; kształcenie ewangelizatorów.

Czwarty rozdział omawia metody i środki wykorzystywane w formacji świeckich we wspólnotcie. W pierwszej kolejności przedstawiono autorskie metody i środki formacji podstawowej, stosowane we wspólnotcie. Następnie zaprezentowano metody i środki formacji uzupełniającej, realizowane nieregularnie, w zależności od potrzeb wspólnot miejscowych, regionów lub prowincji. Na koniec omówiono narzędzia formacyjne zapożyczone od innych środowisk.

Celem ostatniego rozdziału była ocena oraz wskazanie perspektyw rozwoju wspólnoty jako środowiska formacji katolików świeckich. Usystematyzowano jej charakterystyki jako środowiska formacyjnego oraz wydobyto potencjalne kierunki rozwoju, proponując odpowiednie zmiany.

Ks. Mariusz Haliczko